

ДѢЛО

Выходить во Львовѣ во Вторникъ, Четвергъ и Суботы (крѣмъ русскихъ святъ) о 5-ой годъ поп. Литер. додатокъ „Библиотекѣ найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ каждого 15-го и послѣдняго дня каждого мѣсяца. Редакція „Администрація“ подъ Ч. 44 улича Галицка. Рукописи звертаются лишь на попередне застереженіе. Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. отъ одной строчки печатной, въ рубр. „Надбелане“ по 20 кр. а. в. Рекламы неопечатаній вѣдѣны отъ порта. Предплату и инсераты принимаютъ: У Львовѣ Администрация „Дѣла“. У Вѣднѣ Naassenstein & Vogler, Wallfischgasse 10; M. Dukes, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 a; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Naassenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Парижѣ Agence Havas. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старины“ въ Кіевѣ, почтовой уряды и „Газетное Бюро“ В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерябовская ул., д. Раля 9.

Предплату на „Дѣло“ для Австріи: для Россіи: на цѣлый рокъ . . . 12 ар. на цѣлый рокъ . . . 12 рубл. на пѣть року . . . 6 ар. на пѣть року . . . 6 рубл. на четверть року . . . 3 ар. на четверть року . . . 3 рубл. съ дод. „Библиотекѣ“: съ дод. „Библиотекѣ“: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на цѣлый рокъ . . . 16 рубл. на пѣть року . . . 8 ар. на пѣть року . . . 8 рубл. на четверть року . . . 4 ар. на четверть року . . . 4 рубл. на самѣ додатокъ: на самѣ додатокъ: на цѣлый рокъ . . . 5 ар. на цѣлый рокъ . . . 5 рубл. на пѣть року . . . 2-50 ар. на пѣть року . . . 2-50 р. Для Закарпатск. окрѣмъ Россіи: на цѣлый рокъ . . . 15 ар. на пѣть року . . . 7-50 ар. на четверть року . . . 3-75 ар. съ дод. „Библиотекѣ“: на самѣ додатокъ: на цѣлый рокъ . . . 19 ар. на цѣлый рокъ . . . 6 ар. Поодинокое число кошту 12 кр. а. в.

Просимо поспѣшити съ отповѣдью на предплату, щобы мы могли управити накладъ и высылку.

Загальнѣ Зборы тов. „Просвѣта“.

Во второкъ пополудни сего тыждня комитаты „Просвѣты“ и „Руской Бесѣды“ были вельми оживленѣ. На Загальнѣ Зборы товариства „Просвѣта“ прибуло до 100 членѣвъ, старшихъ и молодыхъ, во Львовѣ и въ провинціи, священники, учителя, мѣщане и селяне. Съ-мѣжь прибувшихъ гостей поднесемо проф. Олекса Барвѣньского въ Тернополя, головы тамошней филіи „Просвѣты“, о. Данила Таянчикевича, о. Цегельского въ Камѣнцѣ, о. Гаруха въ Грабовѣ, о. Іосифа Барвѣньского, о. Лонгина Раковского и др., чл. депутатѣвъ мѣщанской читальни въ Винникахъ, поважныхъ и интеллигентныхъ господствъ въ Подберезевѣ, и др.

Около 4-той години Зборы открьвъ голова „Просвѣты“ д-ръ Омелянъ Огоновскій дошою, съ горячимъ чувствомъ выголошеною промовою. Промову тую, грѣмко одлескувану притомными членами „Просвѣты“, мы умѣстили въ попереднѣмъ числѣ „Дѣла“.

По промовѣ головы слѣдували справозданія Выдѣлу, касѣра и економа книжкового магазину. Всѣ ти справозданія принято до вѣдомости и на внесеніе проф. Григ. Врецьоны, котрый въ имени выбраной торѣкъ комисіи контрольной завявивъ, що все дѣловодство за рокъ 1884 комисіа знайшла въ найкращѣмъ ладѣ, удѣлено Выдѣлову въ року 1884 абсолюторію.

Потому слѣдували выборы нового Выдѣлу и головы товариства на рокъ 1886. До Выдѣлу выбрано: 1) д-ра Омеляна Огоновского, 2) проф. Петра Огоновского, 3) проф. Володимира Шухевича, 4) Коста Паньковского, учителя при краевой львовской школѣ, 5) д-ра Коста Левицкаго, кандидата адвокатского, 6) о. Кассіяна Куницкаго, 7) проф. Анатоля Вахнянина, 8) проф. д-ра Омеляна Калитовского и 9) проф. Олексу Ярему. Заступниками выдѣловыхъ выбрано пп. 10) д-ра Олександра Огоновского, 11) Гната Дверовича, 12) Андрия Чайковского, 13) о. д-ра Ивана Гробельского и 14) проф. Романа Заклиньского. Головою товариства выбрано одноголосно десятый уже разъ о. д-ра Омеляна Огоновского. Выбѣръ его приняла Зборы съ сердечнымъ одушевленьемъ, неумовляемыми одлесками. До комисіи контрольной выбрано пп. проф. Дамяна Гладилевича, Григ. Врецьону и Ивана Бѣчаа.

Обѣсла слѣдували внесенія Выдѣлу товариства и членѣвъ.

На предложеніе Выдѣлу Заг. Зборы затвердили ухвалу Выдѣлу въ днѣ 10 жовтня 1885 р., котрою Выдѣлу арѣску субституційного наслѣдства по бл. п. д-ру Корнилови Сухевичу, а то въ причинѣ: а) що маса наслѣдничка лишлася надвычайно обдвоженою; б) щобы наслѣдникамъ улескити користну продажу реальности въ вольной руки а тымъ самымъ и сплату невеликихъ вѣрительностей товариствъ до масы наслѣдничной; в) що тов. „Просвѣта“ было субституциане ажъ въ четвертѣмъ мѣсци, отже надѣя на наслѣдство була майже нѣвка.

На письменне внесеніе п. Зенона Грушкевича, учителя въ Нѣвры, Зборы припоручили будущому Выдѣлову: а) выдати книжечку о обовязкахъ громадянскихъ, б) выдати книжечку съ житєписею Русина патриота и в) старатися о выдаваніи портретѣвъ нашихъ ученыхъ, писателей и дѣятелѣвъ народныхъ не только въ Календарѣ „Просвѣты“, але и въ окремыхъ отбиткахъ, щобы можна приукрашувати ними стѣны хатъ русскихъ.

На внесеніе членѣвъ читальни въ Сулимовѣ Зборы по дошдѣ дискусіи ухвалили:

поручити будущому Выдѣлову, щобы основно рослѣдывъ справу закупна дому для товариства „Просвѣта“, поровнѣвися въ томъ дѣлѣ съ другими народными товариствами („Рускою Бесѣдою“, „Народною Торговлею“, товариствомъ имени Шевченка“, „Народною Радою“, „Академичнымъ Братствомъ“, и др.), дальше щобы выеднавъ у властей дозволѣ вѣирати складки на тую велику цѣль — на слѣдующихъ Загальныхъ Зборахъ адать справу въ результату своихъ заходѣвъ.

На внесеніе о. Данила Таянчикевича Зборы поручили будущому Выдѣлову, щобы по змовѣ въ найкоротшѣмъ часѣ завявѣя выданіемъ географично-этнографичной карты Руси (въ этнографичныхъ границахъ). Потреба такой карты дуже давѣя отчувати и въ школахъ, и въ читальняхъ и загаломъ въ домахъ русскихъ.

На внесеніе проф. Григ. Врецьоны Зборы поручили будущому Выдѣлову, щобы (подпирючи Руске товариство Педагогичне) вынѣвъ въ имени товариства „Просвѣта“ пропамятне письмо до правительства, щобы у всѣхъ русскихъ школахъ и вышнихъ публичныхъ институціяхъ на галицкой Руси карты и глобы были съ рускими написами. О тов повинно правительство постаратися, бо черезъ то, що теперь всюды лише польскій карты и глобы, дуже покривджена руска народность.

Дальше Зборы приняла до вѣдомости деякія цѣнныя уваги о. Данила Таянчикевича про futuro дотычно доповненія Календаря „Просвѣты“. О. Д. Таянчикевичъ обѣцявъ ти свои уваги удѣлѣти Выдѣлову на письмѣ, ширше ровнитѣ для ужитку укладчика Календаря на рокъ слѣдующій.

На внесеніе о. Александра Стефановича Зборы по дошдѣмъ дебатѣмъ поручили новому Выдѣлову справу уладженія кольпортажныхъ книжокъ „Просвѣты“. При нынѣшнихъ законныхъ припискахъ кольпортажныхъ книжокъ стрѣча великій трудности, однакже будь-щобы треба въ неи користати, де только дастся.

Проф. Олександръ Барвѣньскій въ припорученія членѣвъ филіи Тернопольской поставивъ внесенія: а) щобы всѣ выданія тов. „Просвѣта“ были печатанѣ одинаковыми, великими, четкими для мало-грамотныхъ черенками; б) щобы всѣмъ выданнымъ товариства надати одинъ форматъ (найлучше такой якъ форматъ Календаря), бо селяне радѣ-бы оправляти книжочки за одинъ рокъ въ одинъ собльный томъ; в) щобы новый Выдѣлу тов. „Просвѣта“ завявъ инициативу до выготовленія пропамятного письма до властей въ справѣ вандрѣвныхъ учителейвъ. Внесенія ти принято и поручено уважѣ нового Выдѣлу.

Дальше проф. Олекса Барвѣньскій поставивъ отъ себе, ширше умотивованне внесеніе, щобы при товариствѣ „Просвѣта“ заложити библиотеку книгъ и старинныхъ рукописей, зборъ автографѣвъ, музей народныхъ старинностей и галерію образѣвъ та портретѣвъ. Библиотека, архивъ, музей и галерія образѣвъ та портретѣвъ будутъ несомнѣнно швидко збогачуватися дарами Русинѣвъ-патриотѣвъ въ цѣлои Руси-Украины, котры теперь не мають де ихъ складати. „Що до портретѣвъ заслуженныхъ дѣятелѣвъ нынѣшной doby — говоривъ проф. Барвѣньскій — бачимо вже ось на отѣнгахъ лица помершихъ и живучихъ ще патриотѣвъ (бл. п. Корн. Сухевича, Юл. Лавровского, о. Стефана Качала и др.), — се нехай буде завявкомъ нашей галеріи портретѣвъ, а першымъ слѣдующимъ нехай буде — а певно выскаву гадку цѣлого свѣтлого Збору — портретъ нашего много-заслуженого головы, д-ра Омеляна Огоновского“. Зборы одушевленными одлесками приняла предложеніе проф. Олекса Барвѣньского отъ кѣнца ажъ до початку.

Обѣсла о. Данило Таянчикевичъ въ широмъ интенионѣ промовѣ зложивъ въ имени Зборѣвъ

подяку д-ру Омелянову Огоновскому за его патриотичный труды не лише въ товариствѣ „Просвѣта“, але и въ другихъ дѣлахъ народныхъ, и въ литературѣ, и въ веденіи молодежи, а опѣсла горячимъ словомъ звернувся до нашей молодежи, ти надѣвъ Руси, и одушевлявъ ви до неутомимой працѣ для бѣднаго руского народу.

Подъ конецъ ново-выбранный голова сердечно подякувавъ збраннымъ членамъ товариства за численну участь въ Зборѣхъ. Молодѣжь вантонувала „Ще не умерла Украина“. На отсѣвнью того имену скончилися Зборы а всѣ притомныя ровходилися скрѣпленѣ на душѣ до працѣ народной.

Бесѣда пос. Юл. Романчука

выголошена при другой дебатѣ въ справѣ его внесенія.

(Конецъ.)

Меншѣсть комисіи подноситъ въ своѣмъ справозданіи, що черезъ 18 лѣтъ анѣ въ краю анѣ въ Соймѣ не було скаргъ на теперѣшну уставу, анѣ не було жаданъ, анѣ петицій о ея змѣну. Я позволю собѣ то пояснити. Закимъ тая устава була ухвалена, отанъ школѣ у вѣходной Галичинѣ бувъ такой: Школы средней были нѣмецкы, а що до школъ народныхъ, то 4-клясовѣ, т. зв. нормальны, были такоже нѣмецкы, а школы меншѣ, т. зв. тривіальны, были польскы або рускы, пѣоля того, якъ належали подѣ латинской або руской конвенторѣ. Устава зробила цѣлковитый переворотъ, формальну революцію въ нашѣмъ школьництвѣ. Вы, панове, теперь, коли ино въ колькохъ школахъ мавъ-бы змѣнитися языкъ выкладовый польскій на рускій, подносите въ овоѣмъ справозданіи, що потреба перше довгихъ доходжень, треба розважати фактичній обставины, вынаходите всякій трудности и перепоны. Тогда, де о вашъ языкъ ходило, такого консерватизму у васъ не було, тогда вы были радикалами, вы были революционерями, однимъ замахомъ обалили-оте то, що было, и завели всюды въ школахъ нормальныхъ и среднихъ замѣтъ нѣмецкого а въ части и замѣтъ руского языка, языкъ польскій. Навѣтъ выконаніе ти уставы отбулоо въ такъ радикальный опосѣтъ, що въ гимназіяхъ ти ученики, котры черезъ 6 або 7 лѣтъ училио по нѣмецки, наразъ змушенѣ были въ оемѣтъ або оомѣтъ роцѣ учитиоа всѣхъ предметѣвъ по польскы.

Якъ приняла то руска молодѣжь въ школахъ, о томъ одинъ зъ молодыхъ нашихъ колеговѣвъ*) мѣгъ-бы дещо роказати. Якъ приняла проектъ ти уставы рускы послы, роказавъ уже одинъ зъ нашихъ ветеранѣвъ-колеговѣвъ передъ двома недѣлями: они опиралися зѣи воѣми силами, бо она оставла рускій языкъ, котрый бувъ перше майже на ровни съ польскимъ, цѣлкомъ понизше сего. Длятого они, щобы не допустити до ти ухвалы, хотѣли здекомплетуати Соймѣ, але вы сему насильно перешкодили, и цѣла устава ухвалилася ep bloc. А въ краю жеи Русинами выкинула она наибольшѣ розярение и причинилоо немало до пролому въ поступованіи одной части Русинѣвъ. Вправдѣ вже и передъ тымъ лучалоо эмиграція поодинокыхъ Русинѣвъ за границу, котры чи то для хлѣба чи для карьеры тамъ переходили. Помежи тою эмиграцію, якъ менше-большѣ въ кождѣй эмиграціи, знаходилоо рѣзкій характеры, и если одинъ або другій потому приложивъ руку до насильного отбирания вѣры въ оубѣдѣмъ краю, то я болѣю надѣ тымъ сердечной, бо я противный всюды и всякой насиль. Але по той уставѣ отали эмигрувати и такой мужъ характеру честного, котры, если-бы были тутъ лашняся, бувъ-бы зъ нихъ для краю пожитокъ

*) Проф. Романчукъ мавъ певно на гадѣи о. Сѣчньского, бо власне за него въ Тернополи въ 1868 р. прійшло було ажъ до авантury съ Голуховскимъ и до эмиграціи многихъ учениковъ-Русинѣвъ до нѣмецкихъ гимназіи. — Ред.

великій, именно декотры мужѣ въ стану учительского, котры не зъ иншой причины, только ти несчастной уставы перенеслио за границу.

Кажете панове, що Русины не оставили нѣякихъ жаданъ; противно, однимъ зъ жаданъ бувъ вѣстный внесокъ Лавровского. Якъ той внесокъ скончивоо, знаетѣ, була анкета, на одно не цѣла згодилася, на друге згодилася воѣ одноголосно; наряды свои предложила Выдѣлову краювому, але дальше цѣла справа утопилао, а навѣтъ ти ухвалы, котры запали одноголосно, не прійшли передъ Соймѣ. Отже-жъ не дивно, що по такой неудачѣ Русины не хотѣли робити дальшихъ кроковѣвъ, що заховували политичну болѣше пасивну, хотяи за то въ Радѣ державной у Вѣднѣ можна було що року чути ихъ скарги на то пригнѣтаніе и криды, якыхъ языкъ рускій дознае въ школахъ галицкихъ. Тогда вы, панове, сказали: „То не належитъ до Радѣ державной, але до Сойму“; вы казали намъ: „Не подносите скаргъ передъ чужими; се справа домашня, мы дома погодимся“. Вы казали намъ дальше, що вытупованіе рускихъ послѣвъ чи у Вѣднѣ чи въ Соймѣ занато острѣ, „опозиція для опозиціи“, жадая пересадий, неуибрѣной, и длятого имѣ не можна погодити. Отже наставъ рокъ 1883; прійшли новы выборы до Сойму, вступили по части новы послы до сен Выс. палаты. Маленька наша горсточка умывею увзгляднила воѣ вашѣ замѣты (хотяи не признаемо имѣ слушности): мы поднеоли нашу справу въ Соймѣ, мы ставили жаданя дуже умѣренѣ и вытупали въ зовѣмъ умѣренѣй опосѣтъ. И який-же результатъ? Нѣякій! — бо-жъ анѣ внески меншѣости, анѣ внесокъ большѣости задоволити насъ нѣякъ не можуть. Покажуею отже ясно, що воѣ вашѣ замѣты зовѣмъ не были щирѣ, що они были лише пыутыми вымѣнками. Може не одинъ зъ васъ и тріюмфовати буде, що внесокъ мой на нѣчѣмъ або на дрѣбнѣщи скончивоо, и скаже съ задоволеніемъ: „Мы выиграли кампанію; Русины не дѣтали нѣчого, або такъ мало, що майже не мае вартости!“ Нѣ, панове, не тріюмфуйте передъ часомъ, бо выграна не може бути по вашей сторонѣ, хотяи-бы справа мого внеску якъ-небудь скончивоося. Бо если вы не увзглядните нашихъ жаданъ, тогда вы здемаскуетеся передъ свѣтомъ, а мы можемо станути ошѣло всюды, и передъ народомъ и краемъ, и передъ другими народами славянскими, и передъ державою, и скажемо: „Мы робили все, що было въ нашихъ силахъ, все, на що намъ указувано; мы пошли такъ далеко, якъ могли, щобы только не розярзувати негоды межи двома такъ близкими народами; а они мимо того нашѣ отараня были надаремны, то вина не на насъ може тяжати“.

Колѣ надѣ моимъ внескомъ тамтон оеѣи була нарада, я домагався, щобы вы его залагодили заразѣ. То не сталося, отъ зѣоставъ отложено до сен оеѣи. Отже теперь одинъ зъ нашихъ бесѣдниковѣвъ оббававо тутъ въ Соймѣ: акимъ правомъ я мѣгъ того домагатися, зѣ-отки мы приходимо до такого нечемного жаданя? — и зробивъ при томъ таке порѣвнаніе. Если-бы, сказавъ, хтось просивъ мене, щобы я ему позичивъ певну суму грошей, а я въ той хвили не мѣгъ-бы ему дати и сказавъ-бымъ: прійди позичише, прійди за кварталъ, то отъ не мавъ-бы права за то гнѣватися на мене. Мои панове! — то порѣвнаніе понояе дуже наглядно, якъ вы не можете взвестися до объективного погляду на нашу и нашу справу, до ясного зрозумѣнія вашего и нашего положенія. Чи-жъ вашѣ отношенія до насъ суть того рода, що вы нашъ внесокъ уважаете за щось такого, котрого залагодженіемъ вы намъ робили-бы якусь ласку, якусь прислугу, до котрой вы не обовязанѣ? Мои панове, мы домагаемося правъ овоихъ и то навѣтъ не воѣхъ, только въ дуже малѣй дрѣбнѣщи, такихъ правъ, котры-бы на разѣ догодили нашимъ найнагляднѣшимъ потребамъ. Если хоче хтось робити порѣвнаніе, то нехай зробить таке, котре и буде отповѣдати правдѣ. Ого были два браты, котры межи собою отъ давна сварилоо, позывалися, и

билися навіть. Один брат забрав другому велику частю его майна и запанувати над ним и лишив его в біді и нужді. Процес між нами військ и веден. Аж приходить раз той поквднений брат до тамтого и каже: „Брате, не ждаю оть тебе, щоб ты все наразкь отдав, що мені належить; дай теperь лишень тільки, кілько мені до житя конче потрібно.“ Але тамтой брат каже: „Чекай! теперь не маю часу, прийді пізнійше!“ Чи-ж не могла така отповід дуже доткнути и уразити? Однакь брат чекає. По роцѣ чи пізнійше богатий и гордый брат дає замѣтть того, чого тамтой домагаєся, тільки якийсь окрухи, а дальше при тѣмъ общіе лишь якийсь грушка на вербѣ. Мои панове! Чи то есть братероке поступоуванье?...

Декотрі зъ насъ робили другій замѣтть противъ нашимъ жаданямъ; они сказали: „Мы не задоволимо войхъ Русинѣвъ, хочь-бы мы не знали що дали“. Замѣты такі лучалоса мені читати по газетахъ, може она и въ якийсь клюбахъ були відношенія, але въ Сѣмѣ, де надъ политикою поважно радіася, я не оподѣвався такій замѣтть учути. Покажіть мені, панове, де одинъ народъ, котрому бы дано концесію, що задоволил-бы войхъ. Маємо тільки прикладѣвъ въ нашѣй монархіи. Чи Мадяры, котрі теperь майже перевагу мають въ нашѣй монархіи, тогда, якъ съ нами зроблено угоду и она вой своя права дѣстали, вой были задоволені? чи не була оцняна партія (лѣвица) підъ проводомъ теperьшого министра-президента угорского, котра вой дані концесію уважала за недостаточнй, и вела дальше оппозицію? Чи не видимо щось подобногo у Чехѣвъ? Але на що то такъ далеко сягати, сягнѣть лише до того, що у насъ въ краю, и то вже въ оставшихъ часахъ дѣлаєся. Въ роцѣ 1867 дѣстали вы польскій языкъ выкладовой у войхъ галицкихъ школахъ, польскій языкъ у войхъ урядкахъ и судахъ; чи тѣ такъ значній концесію, такъ безъ порівняня больша оть того, чого мы нынѣ домагаємося, задоволили васъ? чи не оставили вы заразы потѣмъ звѣтноу революцію и не робили вы и дальше оппозицію правительству черезъ 12 лѣтъ? Съ такими замѣтатаи сюда не приходѣтъ, — то не суть аргументы, котрі-бы на серію трактуваня можна.

Бувъ повесеный и такий замѣтть, що мы дуже вимагаючи, не хочемо задоволитиса тымъ, що намъ даєся; а прецѣвъ Поляки въ Познани задоволял-бы далеко меншими концесіями, навіть такою дробною, щобы протоколы въ судахъ проваджено ще въ другѣмъ языкѣ, въ польскомъ. Панове! о отношеняхъ познаньскихъ мы, рускій посла, кілька разѣвъ нагадували, мы бо маємо въ тѣмъ невай аргументы для насъ; але що вы хочете указувати на познанскій отношеня яко аргументу противъ насъ ужити, то щось особливо! Розважте-жъ панове, що нашѣ отношеня до васъ въ Галичинѣ, а ваші отношеня до пруского правительства въ Познаньскай то щось зовѣмъ отмѣненого. Отношеня въ Галичинѣ между Русинами и Поляками то суть отношеня между двома народами одного и того самого краю, котрі то народы супротивъ общійной обомъ державы зовѣмъ на рівни суть поставлені. Ба, если возьмемо на увагу не тільки обовязуючи права конституційнй, але такожъ права историчнй, то можемо сказати, що народъ рускій въ Галичинѣ насъ большій права якъ польскій, бо, якъ звѣстно, Галичину прилучено до Австрійи не яко польскій але яко рускій край. А тамъ въ Познани, тамъ есть отношеня окремишого народу сорозмірно малого до цѣлоу державы; тамъ если прускій рядъ выстуас противъ жаданямъ польского народу, то бѣтъ ставитоса на становищу отношеня державы. Тымъ я, розумѣєся, не кажу, що бѣтъ поступає справедливо, — то наша рѣчь. Але охорона интересовъ державныхъ може тамъ давати рядови бодай позорныхъ аргументѣвъ противъ васъ, аргументѣвъ, котрыхъ вы тутъ противъ насъ ніякъ не можете ужити. Бо наше отношеня въ Галичинѣ до васъ, — то не есть отношенемъ народу до державы, и вы ніякъ не можете аргументувати, що вы супротивъ насъ заступаєте интересъ державы; противно, у насъ интересъ державы вимагає, щобы нашъ народъ не бувъ усолодженый супротивъ вашого. Дашѣтъ отже намъ покликуватиса на отношеня познанскій.

Въ загалѣ дивно, якъ вы не можете здобутиса на объективный поглядъ на рѣчи. Вамъ, бачитоса, може не воймъ але дуже многий, выдаєся, якъ коли-бъ цѣлымъ той часъ оть року 1772 до 1867 бувъ лише припадковою перервою вашого попередного политичного житя, або ономъ, а теперь наступася продовженя, хотая въ нашѣй, зміненой формѣ, того, що передъ ото лѣтамъ было. Мы Русины задивляємося троха инакше

на рѣчи: намъ здаєся радше, що оть 1867 р. настала часова перерва въ тѣмъ отаиѣ, який заходивъ оть року 1772, що радше теperьшина пора — то щось перемѣняющого, то сонъ, котрый коляса шеревею, и наступитъ нова доба неоподѣбно може цѣлкою до попередной, але ще больше неоподѣбно до теperьшней. На всякій способъ не рахуйте, панове, такъ дуже на певно, абы теperьшина политика, котра такъ непропорційно поднесла въ гору одинъ народъ на некористъ другого, потревала довго. Зважте лише, ристъ второго, потревала довго. Зважте лише, панове, якъ суть отношеня противъ васъ въ пограничныхъ державахъ, якъ тамъ що разъ новій границей отьрѣшиши мѣры противъ васъ вышукуютъ. Зважте такожъ, що до певного степеня внутрѣшня политика въ кождѣй державѣ звикала вти рука обь руку съ политикою заграничноу, що таке отже и въ нашѣй державѣ припускати можна, а тогда нынѣшне упривилеюване становиско ваше мусѣло-бы змінитиса. Пора для васъ, думаю, не есть така, абы вы такъ легко могли трактувати рукою справу. Тѣ, котрі домагаютьсја справедливости оть другихъ, повинні передъ воймъ показати, що они самі идею справедливости найвыше шануютъ и въ практицѣ выкажутъ.

Правда, деякі проблески здоровѣшого погляду показуютоса и между вами. Одинъ зъ вашихъ бесѣдниківъ оказавъ: „Дивлятеся на насъ въ цѣлоу державѣ, дивлятеся и въ Варшавѣ и въ Познани“. А мають бо тамъ и причину дивитиса! Они-жъ знаютъ, що вой аргументы ваші для узорования несправедливого поступоуваня супротивъ насъ, вой мѣры несправедливости, противъ насъ ужиті тутъ, будутъ вой ужиті ихъ противниками противъ нихъ, и що все зло, котре бы вы тутъ зробили, отобѣєся тамъ на нихъ.

Але бувъ ще одинъ замѣтть поднесеный, дячого будѣто вы не можете намъ дати того, чого мы домагаємося. Одинъ посолъ зъ лѣвицѣ сказавъ: „Мы бы вамъ може и дали, але чи мы знаємо напевно, на чю користь то выпадє; чи мы знаємо, якій тенденці, якій стремленя между вами перевоють?“ Передоствѣмъ если даєся щось такого, якъ то, чого мы домагаємося, то оно даєся не для поодинокыхъ людей, не для поодинокыхъ партій, але для цѣлого народу; а народъ умѣе памятати добро и зло, якъ каже одинъ нѣмецкій поетъ: Das Volk — es führt ein Buch, Mit Soll und Haben wird notirt der Segen wie der Fluch! Если вы, панове, жалуетеся, що якийсь стремленя, котрі вы уважаєте за шкѣдливі для васъ, для краю, между Русинами показуютоса, то скажу вамъ: вы самі тому найбільше винні! Якъ-бы було оть початку инше поступоуваня ваше противъ насъ, то кождій зъ Русинѣвъ знайшовъ бы задоволеня працювати на оивѣмъ поли, въ своѣй хатѣ, и не потребуєвъ-бы опоглядатиса на чужану. Тѣ стремленя въ першѣй линіи зродила несправедливѣсть, а если будете и дальше поступати такъ несправедливо, а до того такъ неоглядно и необачно, якъ доси, то будете робити тільки на користь того, чого бы-сте власне не хотѣли.

Промовляли въ сѣй Выс. палатѣ о моѣмъ внеску и о рускѣй справѣ мужѣ всякихъ сторонництвѣ, всякихъ поглядѣвъ, и кождій бола того завияъ якийсь певне становище. У декотрыхъ то становище было чисто негаційне, и здавалося, слушаючи ихъ бесѣдъ, якъ-бы мы находилися передъ 1848 рокомъ, а другихъ, якъ-бы мы чули людей не зъ XIX, навіть не зъ XVIII, але ще зъ XVII столѣтя. На тѣ бесѣды я, панове, не буду отповѣдати. Але одна бесѣда одного посла, котрый станувъ такожъ на негаційномъ становищи противъ Русинѣвъ, заслугує на большу увагу. Той посолъ сказавъ: „Я люблю Русинѣвъ, опѣваю думки рускій, люблю сердечный народъ рускій“, — але який же результатъ той его любви? Ото: Русинамъ не треба нічого дати! Той посолъ заклинувъ мені, що я будь-то домагаєся, а бодай застерѣгъ собѣ право домагаатиса, щобы вой школы въ Галичинѣ были рускій и що цѣлому миллиони Полякѣвъ не лишалася-бы анѣ одна школа. Нѣ, панове! Если я сказавъ, що мы чогось подобногo на подотавѣ историчныхъ нашихъ правъ могли бы домагаатиса, то я сикъ словѣ не откланку и не буду оправдуватиса, що я сказавъ се оть-такъ собѣ, нерозважно, якъ то одинъ посолъ бувъ ласкавъ мене толкувати; я признаю, що сказавъ-емъ то съ повною розвагою. Зъ того однако не вышывася, що я прасамъ историчнымъ припуюу такую вагу, щобы фактичний отаи рѣчей, съ выплывающимъ зъ него правами и обовязками, щобы права природій, щобы все инше въ кутъ шло противъ правъ историчныхъ. Я признаю вагу тамтихъ правъ, але узнаю и вагу правъ другихъ, и если-бы мы нынѣ дѣстали верхъ, то будѣте панове пересѣдчені, що той одинъ

миліонъ Полякѣвъ въ нашѣмъ краю мавъ бы больше правъ, нѣжъ вы даєте тымъ 2½ миллионамъ Русинѣвъ въ не-вашѣмъ краю.

Инші прослы промовляли трохи або значно прихильнійше, хотая наконеций выволы не конче отповѣдали попереднымъ словамъ. У декотрыхъ, здавалося мені, якъ-бы ихъ щось стримувало, якъ-бы они не мали смѣлости оказати все, що гадають, якъ-бы боялися, що ихъ власній товаришѣ выстулять за то противъ нихъ. Если дѣйотно такъ есть, панове, то побудьтеся той не-смѣлости, выстульте разъ отважно, если по-правдѣ маєте щирю думку для Русинѣвъ въ сердци; выстульте явно, а не половичло; не бойтєся, если въ Сѣмѣ награфите на оппозицію! Смѣле выстуленя знайде отгомѣтъ въ краю, а край въ такомъ разѣ пойде за вами.

Мушу ще агадати о становищу, яке заняло правительство супротивъ мого внесеня и противъ руской справы въ загалѣ. Отже цѣле трактованя руской справы правительствомъ показує, що оно не має докладныхъ информаций, докладного и а-оного зрозумѣня и понятя о цѣлоу рускѣй справѣ, о поодинокыхъ стремленяхъ и цѣвахъ между Русинами. Бо не можна припустити, щобы рядъ, если-бъ знавъ все тоє, трактуєвъ руску справу такъ, якъ трактує теperь. Если-бы рядъ все знавъ добре, то знавъ-бы такожъ, що загалъ Русинѣвъ — бо розумѣєся, за поодинокій личности або хоть-бы и фракційки нѣгде въ жаднѣмъ парадѣ цѣлобѣ до отвѣчалности потягнєна бути не може, — що той загалъ, кажу, суть не только добрыми австрійскими обывателями, чого впрѣчимъ только разѣвъ дали доказы, але такожъ, что той загалъ хоче передоствѣмъ свободногo але при тѣмъ ошкѣбногo и законного розвою на кождѣмъ поли. И такъ на поли религіійномъ тѣ Русины, котрі они увѣятами, хотая при тѣй-же униі, принятой нашими батьками, лишитиса, а если-бъ хто теperь пробовавъ у насъ якийсь религіійный агитаций, який заворушающою пронагандою, — то мы самі выстулили-бъ противъ того, уважаючи се за шкѣдливе для нашего розвою народногo. На поли національнѣмъ хотая Русины розвивати своєю руску т. е. мало руску народнѣсть и письменство на подотавѣ своєй національнѣйной окремишности. Рускій народъ бажася такожъ розвиватиса въ згодѣ и мирѣ съ другими народами краю и державы. Стремленя Русинѣвъ суть того рода, що они видитоса мені, не только не противній интересамъ краю и державы, але вимагають категорично, абы рядъ воиравъ ихъ въ интересъ краю и державы. Однакь, жаль сказати, при рѣзныхъ нагодахъ показалося, что рядъ вытунивъ противъ Русинѣвъ въ такий способъ, котрый есть шкѣдливый не только для нихъ але и для державы. Таке было поступоуваня ряду при выборахъ однихъ и другихъ, таке въ справахъ церковныхъ, въ справахъ сзватого-доброумскоѣй, таке при змаганяхъ утворювати мѣжъ Русинами новій штучнй партія, котрі, не маючи ніякой природной подотавы, и ніякого пожитку принєсти не могутъ. Я бы провивъ, абы рядъ отарався о рускихъ справахъ дѣше информуватиса, руску справу добре перестудиювати, такъ якъ географичне положеня краю и этнографичній отношеня и важность сей справы подѣ иншими взглядами вимагають. Тогда, сиодѣваюся, рядъ не буде на насъ, анѣ мы на рядъ жалуватиса.

Я скіячявъ, панове и я зробявъ, що мавъ зробити, и сказавъ, що мавъ оказати, я зробивъ то, що мені приказувавъ мой обовязокъ, моя совѣсть. Я могу супокоюно зъ рукою на сердци отанути не только передъ своимъ але и передъ вашимъ народомъ, передъ цѣлымъ свѣтомъ, бо я хотѣвъ и хочу добре робити. Робѣть же, панове такъ, абы и вы съ опокѣбною свѣтєною и чистымъ сердцемъ воюды отанути могли.

Отнятыя дебиту „Дѣлу“ въ Россію.

Передъ тыжднемъ одержала наша Редакция отъ Редакціи „Кіевской Старинъ“, котра пріймала предлаты на „Дѣло“, слѣдуючы доносъ:

„Кіевскій Цензоръ вчора формально увѣдомивъ мене, що п. Министеръ Внутрѣшнихъ Дѣлъ признавъ необходимымъ сейчасъ (немедленно) заборонити въѣзъ въ Россію галицкой газеты „Дѣло“ и журнала „Руска Исторична Библиотека“, а „Главное Управление по дѣламъ печати“ особно предложило ему, Цензору, „не дозволити печатати и пріймати предлаты на тѣ выданя „Кіевской Старинъ“ и другимъ тутешнымъ издавничествамъ“. Покорійше прошу, въ виду сего, заѣтити мене, якъ розчислитоса съ предлатыми на „Дѣло“, що зложилъ предлату въ редакціи „Кіевской Старинъ“. — Редакторъ-издатель Е. Лебединцевъ.“

Особно одержала мы кілька листѣвъ приватныхъ зъ рѣзныхъ сторѣвъ Россіи съ звѣтноу о заборонѣ „Дѣла“. Въ однѣмъ листѣ пишуть намъ:

„Сумною звѣткою доводитоса дѣлатию съ

вами. Позавчера до цензора прійшовъ наказъ, щобъ „Дѣла“ не впускати въ Россію, и вже боронено „Историчну Библиотеку“ Барвіньского и „Молятыву“ Лисенка. За все отсе джкуютъ ш. N. N. N. и N, та кіевскому цензору, до которого они присылають свои доносы. На „Историчну Библиотеку“ N. ще давнійше приславъ доносъ, а про „Дѣло“, хочъ и давно писали, то все не давали имъ вѣры. Мені розповѣдали такъ: Передъ Рѣздвомъ цензоръ одержавъ „пріятельское письмо“, що Поляки подкупили еп. Пелеша и дали грошѣ „Дѣлу“. Доказомъ сего письмо наводитъ промову еп. Пелеша въ Сѣмѣ. Цензоръ-яко завязтый славянофиль написавъ оть себе до „Главнаго Управленія по дѣламъ печати“, що „Дѣло“ оть-отъ переверне усю Россію, и що вже отъ, мовы, що дѣбєтоса въ Сѣмѣ; Поляки братаютоса съ Русинами! Треба стеретиса, и т. д. и т. д. Въ Петербургѣ звалєсь роздвлятись, Эгодляюся и поднасяла. Та якъ же не поднасяти, коли запевняють зъ самого Львова свои агенты... Шкода для насъ, велика шкода! Якъ же отсе нічого не вѣдати-мемо, що дѣбєтоса доброгo у насъ, въ Галичинѣ! Реакція у насъ просто лєє съ завязаными очами. А сипити еп. словомъ свѣтлому розуму — нема кому.“

Въ другѣмъ листѣ пишуть намъ: „Зъ наказу министра внутрѣшнихъ справъ „Дѣло“ заборонєно въ Россіи. Се сталося зъ доносомъ кіевского цензора Рафальского, роблячого на гнѣтъ руско украинской литературы своєю карьеру, въ свѣдѣ съ предѣдателемъ Славнянского благотворительного комитета у Кієвѣ, Рагельманомъ, и всемоу російскому свѣту вѣдомымъ ш. Юзефовичемъ.“

По причинѣ отнятя дебиту „Дѣлу“ въ Россію пише корреспондентъ „Gaz. Narodowa“ зъ Петербурга подъ днемъ 29 сѣчня слѣдуючы:

„Реакційный гнѣтъ прасы и гнобленя всякихъ лишь не-московскихъ проявъ народныхъ усилєя съ кождымъ днемъ. Въ реакційномъ замѣшаню шукуютъ для себе наживы панслависты. Панславистою роллю грає теperь всякій обманщикъ, бажануый набити своѣй карманъ. Та панслависты именво въ оставшихъ двоухъ рокахъ звернула свои очи на Галичину, отарачуєся вмотити въ правительство, будь-то въ Галичинѣ лагодитоса щось страшного противъ Россіи, якийсь вулканъ, до которого угашена треба передъ воймъ грошей, оттакъ наострѣвшихъ орѣдотъ противъ Полякѣвъ и „народовцѣвъ“ рускахъ а поддержувати той партіи между Русинами, на чолѣ котрой стоятъ адвокатъ Иванъ Добрнянскій.“

Въ кѣнци 1884 р., якъ вже звѣстно, выданъ зъ скарбу правительственного, подѣ покрывноу позичку у Товариство „юго западныхъ зелѣзныхъ дорогъ“, 450.000 рубл. на поддержаня „Заведенія“ у Львѣвѣ. Отсютки оть сего капіталу платитъ „Заведеніє“ окремому комитетову, существующему при тѣмъ банку, котрый есть заравомъ обовязанный, дорогою подкупоува шпрата религіійне, языкове и политичне „обѣднєнне“, слѣдати и доносити о всякихъ ворожихъ для Россіи проявахъ въ Галичинѣ, именво на поли литературы. Съ кѣнцемъ минувшого року выслало зновъ зъ отогъ грошѣ, щобы партія Добрнянского закупила письмо вѣдєньское „Parlamentar“ и пронагувала згаданій идей.

„Сима дѣлми дѣзнавалъ я, что тутешне „Главное управление по дѣламъ печати“ збороняло впускати до Россіи галицко-руске издавничтво „Историческа Библиотека“ и часописъ „Дѣло“. Доси не знавъ я сикъ издавничтвѣ, але теperь они мене заинтересовали. И що-жъ покажуєся? „Историческая Библиотека“ доси не одержано нѣ одного числа въ Россіи, нѣхто не читавъ ея анѣ не бачивъ, а якъ мені заручувано, першѣй ея выпускъ навіть ще не вышлѣвъ. Дотично „Дѣла“, котре мало вѣднний вступъ до Россіи, переглянувъ я два послѣдній его рочники и не досгерѣгъ анѣ одного уступу, котрый бы російска цензура зачеркнула, анѣ одного для Россіи ворожого слова.“

„Я отарався выслѣдити причину сей забороны и отъ зъ найдостовѣрнійшого жерела дѣзнавалъ рѣчей, якимъ трудно дати вѣры, хочъ она суть зовѣмъ вѣрній. Шефомъ отѣду справъ правовыхъ есть п. Теохтиотовъ, мало образованый чоловічокъ, реакціонеръ окѣчєнный и панславистъ. Канцелярія его одержала ще въ жютїи 1884 р. письма отъ двоухъ галицкихъ „русскихъ“, въ котрыхъ доказуєся, що „Дѣло“ выдєєся коштомъ рускихъ украиньскихъ. Въ часѣ Методіевского юбилєя въ цѣтїи 1885 р. та сѣмй „русские“ были знову въ Петербургѣ и при помощи тутешныхъ панславистѣвъ отаравѣ отнята „Дѣлу“ дебитъ до Россіи. Найвышійше же доносъ заручася, що „Дѣло“ одержує оубѣдѣннѣ отъ Полякѣвъ галицкихъ. Наконєць въ грудни приходитъ предотавленя отъ кіевского цензора съ просьбою заказать „Дѣло“ и въ тѣмъ сѣмѣй часѣ бѣгас Иванъ Наумовичъ съ писмами отъ кіевского комитета славнянского по войхъ замѣнитныхъ панславистѣвахъ петербуркахъ съ просьбою, щобы они вплинула на Теохтиотовъ, щобы сей зборонивъ „Дѣло“. Скоро лишь надѣшла оуды телеграфична вѣдомѣсть о бесѣдѣ, котру еп. Пелешъ державъ въ Сѣмѣ галицкѣмъ, насѣвъ заразы и доносъ зб Львова, що Поляки перекупили еп. Пелеша. Въ кѣнци редакторы тѣхъ „русскихъ“ часописѣвъ львовскихъ“ вмыслюють доносомъ до Петербурга и Кієва (зъ Кієва прислано сей доносъ до Петербурга) тѣмъ ономъ, що „народовцѣ рускѣ“ получались съ Поляками, щобы сипити „обѣднєнне“ Галичинѣ съ Россією.“

Въ окремѣмъ иномѣ пишуть тѣ два редакторы: „Правительство ваше знає докладно, якъ преданій сѣмо ему и знає нашѣ стремленя

„объединительна“. Уже кілька разів мали ми олучайність і через п. Косірійського і через о. Івана предстатити, що поширення „об'єднання“ отонити найбільше в дорозі органів українськидв „Діло“, сей найгірший ворог Росії. Наколи „Діло“ заборонити в Росії, то буде се велика поміч і для нас. В Росії має „Діло“ 200 предплатників; накопи его заборонити, то ті предплатники будуть нашій писма предплатчувати, чимь не лиші споможуть нашій бідненій фонди, але нашій будуть читати ті писма и переймуть „об'єднательними“ ідеями нашихь видавців“.

„И отъ п. Осектистові отобразъ „Діло“ дебитъ въ Росію.“

„Що до „Исторической Библиотеки“ надбійшовъ сюды доносъ отъ кіевского цензора, до которого бувъ долучений доносъ Іоофа Маркова. Зъ сего реляція цензора видно, що „Библиотека“ має подавати переклади историчныхъ праць Котомарова, Иловайского, Максимовича, печатаныхъ въ Росіи за призволеніемъ цензуры. Такъ отже Росія не дозволяє намъ то оприважувати, що у неі публиковано и що викладаея въ школахъ, а не позволяя для того, що має бути переложено на языкъ рускій.“

По появленю повшономъ доносъ зъ Петербурга въ „Gaz. Narodow ой“, о. Иванъ Наумовичъ на другій день рано прокладъ нашій Редакціи писмо, въ котрёмъ заяляе: „Могу почт. Редакціи увѣрити, что изъ моеі стороны никогда не предпринятій былъ ни словомъ ни письмомъ ніякій шагъ въ томъ направленіи, и я не мало удивляю, уоымъшаи туть въ Львові, будто дебитъ Вамъ отнять“.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Зъ ради державнои.) На засѣданю рады державнои дня 4 л. лютого выбрано президентомъ палаты посолбъ дра Смысльку 279 головами на 289 голоуючихъ. Выбортъ сего приняла палата оплескама, а пооднайкѣ посылы складала отгакъ президентою свои желая. На сѣмъ засѣданю мало правительстоу предложати палатѣ проектъ закона о выотавленю власныхъ будынкѣвъ почтовыхъ и телеграфичныхъ у Львові и Краковѣ. На потреби выставлена сихъ будынкѣвъ прелиминовано для Львова 480.000 ар. а для Кракова 300.000 ар. У Львові буде будынокъ почтовый и телеграфичный ставитая на грунтѣ гр. кат. духовнои семинаріи передомъ до улицъ Ососольскихъ, Сикотуской и Коперника.

(Складъ ради державнои.) Въ теперішній радѣ державной зайшли дельки зміны и дельтого подаемо туть для лѣпшого перегляду теперішне угрупованье посолбъ покла кляубѣвъ и партій. Рада державна похлягъ теберь 353 членѣвъ, котры ось такъ групуются: До „Ческого кляуба“ належитъ 65 членѣвъ (55 Чехѣвъ и 10 Моравчанъ); „кляубъ польскій“ (kolo) має 55 членѣвъ (54 зъ Галичаны и 1 зъ Шлезіи); „кляубъ Гогенварта“ 39 (9 Далматинцѣвъ, по 8 Тиролецѣвъ и Краинцѣвъ, 6 Букованцѣвъ, 3 стиріюкы Словенцѣ, 2 зъ Горичи и по одному зъ Моравы, Иотрія и Триесту); „кляубъ Лихтенштайна“ має 20 членѣвъ (9 зъ Австрія горішной, 4 зъ Стіріи, 3 зъ Зальцбурга, 2 зъ Фурарльберга и по одному зъ Тиролю и Австрія долъшной); „кляубъ німецко-австрійскій“, найчисленнійшиъ до всѣхъ, має 86 членѣвъ (14 Німцѣвъ чехскихъ, 21 зъ Австрія долъшной, 19 зъ Моравы, 8 зъ Стіріи, по 5 зъ Австрія горішной, Каринтіи и Шлезіи, 3 зъ Буковины, по 2 зъ Зальцбурга и Краины и по одному зъ Тиролю и Форальбергу); „кляубъ німецкій“ має 45 членѣвъ (21 Німцѣвъ чехскихъ, 8 зъ Стіріи, 7 зъ Австрія долъшной, 3 зъ Шлезіи, по 2 зъ Австрія гор. и Каринтіи и по одному зъ Моравы и Тиролю); „кляубъ Коронийного“ має 10, кляубъ Трентяно (подуд. Тиролю) 7 а „дикихъ“ ось 26. До „дикыхъ“ належатъ 5 министровѣ, отгакъ кн. Шварценбергъ, 3 вѣдѣнскы демократы: Лигеръ, Крайцгъ и Кронаветтеръ; 4 автономисты: Палей, Шенереръ, Фяль и Таркъ; предстатель австр. партія господарской Гайбаргъ; 3 зъ середной партіи моравскихъ вѣдѣнцѣвъ большыхъ послоаостей: Фетеръ, Жеротинъ и Берхтольдъ; Калиръ и гр. Геєъ а на послобѣвъ предстатель вѣдѣнской палаты торговельной, Левонъ. До „дикыхъ“ заяляе „Politik“ такожъ и 4 рускихъ посолбъ подъ именовъ „молодыхъ“, котры, якъ зѣвѣтно, утворали окремы кляубъ, ось то посылы: оо. Озаркевичъ, Сѣвгалевичъ, Мандическій и п. Охримовичъ. Пос. Ковальскій належитъ до кляубу Коронийного. Ново-выбранный посолъ зъ Буковины, п. Зотта, вступивъ до кляубу Гогенварта.

(Зъ комисій и крубѣвъ парламентарныхъ.) Въ комисіи бюджетовѣй розбирася дня 3 л. лютого першіі титулы бюджетовѣй. При титулѣ „Рада державна“, при котрёмъ правительство вставило діеты для посолбъ лишъ на пать мѣоцѣвъ, вызваалоо горяча дебата, чи збъ взгляду, що теперішня сесія ради державнои потревае доьше якъ пать мѣоцѣвъ, належитъ вставити въ бюджетъ большю суму, якъ то зробило правительсто, чи нѣ. На послобѣвъ признато суму, ухвалену правительствомъ. Въ дальшихъ дебатахъ признато позиція: президи министротоу, фонду диспозичійного, кошты оціціальныхъ часисеєє, бюра корреспондентійного и трибуналу административного. — Велике заинтересованье выкликавъ въ кругахъ парламентарныхъ законъ о оподаченю красовѣвъ, котрый, якъ говорятъ, бувъ предметомъ нарядъ въ радѣ министрѣвъ, а котрый вже въ короткомъ часѣ буде предложенній тѣлямъ зако-

подавчимъ. Заинтересованье се походитъ зъ отги, що законъ сей на скілько вже теберь можна знати, належитъ-бы на обѣ половины монархія великій тгары финансовъ, а крѣмъ сего ще больша часть мужеского населена буда-бы зобовязана повнити олужбу волюкову далеко поза теперішними си зобовязанями. — Комисія школьна палаты посолбъ уконтитувалася выбранши кн. Чарторыйского предѣдателемъ а проф. Едв. Зиса его заступникомъ.

(Зъ кляубѣвъ парламентарныхъ) Зѣбѣтна ухвала кляубу німецкого о высланю подяки для кн. Бисмарка выклала такъ въ самомъ кляубѣ якъ такоужу у всѣхъ кругахъ политичныхъ и правительственныхъ якъ найгірше враженю. Газеты централістичны старатые теберь ослабяти ту ухвалу по овому и такъ „Neue fr. Presse“ доносить, що зѣвѣтною подяки не выслано ще кн. Бисмаркову, а „Deutsche Zig.“ знову каже, що въ подяцѣ тѣи не згадуея про нічо больше, якъ лишъ высказуея подяку за то, що кн. Бисмаркъ вьступивъ противъ обмежени німецкого мовы. Въ самомъ кляубѣ выклала зѣвѣтно ухвала значне роздвоенъе а ще больше роздвоенъе межъ сѣмъ кляубѣвъ, а кляубѣвъ німецко австрійскимъ. Кѣлька членѣвъ кляубу заповѣло вже свое выслушенье зъ него.

(Четверта кляса бранки.) Тироляска газета урядова оголоше розпорядженье министротоу красовой обороны, покла которого до сегорѣшной бранки мають бути покинаны люде 4-тои клясы. Подѣбно розпорядженье має вытати, якъ мы вже доносили и для Буковины а такожъ и для Краины.

Заграничній Державы.

Унія болгарска и переговоры въ Букарештѣ. Дня 2 л. лютого выехала Порта окружничъ до всѣхъ державъ европейскихъ, въ котрѣмъ повѣдомляе ихъ, що угода межъ нею а Болгарією въ справѣ Вохѣдной Румелии вже довершена на подготавѣ слѣдуючихъ точык, згѣднихъ вьрѣчѣмъ съ угодою берляньскою: Князь Александръ болгарскій обѣстанъ именованній ген. губернаторомъ Вохѣдной Румелии на пять лѣтъ; шо пять лѣтъ має то именованье обвѣзвательно такъ довго, якъ довго кн. болгарскій позѣстане вѣрній султаноу и буде Вохѣдною Румелиєю отповѣдно управляти. Муаульманскій села въ горахъ Кирджали и Родопе (заселены Помаками, т. е. Болгарами магометанского вѣроисповѣданія), будуть административно безпосередно черезъ саму Порту. На олучай ворохобіи въ Болгаріи або въ Вохѣдной Румелии, выбрешой противъ Туреччыны, буде выконаныи першіі уступы XV арт. берляньскои угоды (т. е. войска турецкы вступлягъ до вворохобленой провинціи). На олучай чужого замаху на отоманскою державу на гравничяхъ Болгаріи абѣ Вохѣдной Румелии выше Порта свои войска на помічъ, котры будуть отояти подѣ головною комендѣю князя болгарского; на олучай же чужого замаху на няишихъ точыкахъ отоманской державы, доставиы князь болгарскій свое войска на помічъ, котре знову буде стоело подѣ турецкою головною комендѣю. Вьрѣчѣмъ угода берляньска позѣстане и дальше правоисныа. Въ чотыри мѣсѣцѣ отъ сего угоды предирієя турецко-болгарска комисія ревизію вохѣдно румелійского статута. На послобѣвъ проситъ Порта въ згаданѣмъ окружничъ державы о осклаканье конференціи въ Константинополи въ цѣли подтвержденя повшономъ угоды. Въ Болгаріи и Вохѣдной Румелии выклала ол угода велику радость а кн. Александръ одержавъ множество телеграмъ зъ рѣзныхъ сторѣвъ отъ желаняи по поводу щасливо довершенои унii болгарской. Такъ отже можна першіі актъ новой зміны на балканькомъ пѣвостровѣй уважати за осклченній; другій актъ вѣдѣея до конца въ Букарештѣ. Тамъ зѣбѣталася, якъ зѣвѣтно, конференція заинтересованыхъ сторѣвъ на нараду въ цѣли заключени мира. Перше засѣданье делегатѣвъ отбулося въ минувшій четвертъ т. е. дня 4 л. лютого. Въ министрѣвъ дѣль заграничныхъ повитавъ делегатѣвъ румуньскій министръ. На повитавье отповѣвъ турецкій делегатъ Маджгѣ-паша бесѣдою повно значея, а сербскій делегатъ Миятовичъ кѣлькама словами, прихильными для Румуніи. По сѣй церемоніи румуньскій министръ вышѣвъ зъ салъ а оставшіі делегаты ухвалали отгакъ отрочати засѣданя ажъ до нынѣ, позаякъ не маля ще инструкторѣвъ отъ своихъ правительствъ що до справы формальной. Ходять вѣбѣты, що Болгарія буде домаганію отшкодованя военного.

Россія. Оногды прѣѣхавъ до Петербурга князь чорногорскій. На отгачу его выѣхавъ бувъ ген.майоръ а la suite Орловъ-Денисовъ ажъ до Вербилева на пруску границу и позостане при князю черезъ цѣлыи часть его побыты въ Росіи. Князь чорногорскій перебуде въ Петербурзѣ черезъ сѣмъ дѣвъ а черезъ цѣлыи той часъ буде проживати въ зимовій дворци. Дня 1 л. лютого прѣѣхавъ сюды такожъ ген. Гурко; говорятъ, що прѣѣздъ его отонитъ въ злыи эъ проэктованяи правительствомъ административными мѣрами въ цѣли выгонованя чужихъ подданныхъ. Правительство російске постановило завести окреме министерство торговлі и установити при російской посольствѣ заграничное окремыѣ аташе торговельныхъ. Уступленье министрѣвъ фананѣвъ Буяного заперечують оцічально. — Зъ двохъ сторѣвъ надходять нынѣ вѣсти о зброени воєнній Росіи и такъ доносить змычяно добре поинформованній „Przegladъ“, що комисія, выготовлююща новый регулямаи мобилазичійный, достала приказъ осклченити свои роботы надыальше до 15 марта, а то збъ взгляду на справы въ Ази а „Dzienn. Pozn.“ доносить знову, що Росія въ олужденныхъ своихъ провинціяхъ ком-

плетує 4 дивизіи; каждый баталионъ має бути зблшненьой о 750 людеи.

НОВИНКИ.

— Велика лотерія фантова на дохѣдъ дѣвочого институту въ Перемишліи окладася зъ 200.000 лосѣвъ по 1 ар. и члѣдѣтъ 110 головныхъ а 12000 побѣчныхъ выгранныхъ въ вартости по 1000, 500, 400, 300, 200 и 100 ар. а. в. Лосы той оузь роздѣлены на 2000 серіи кожда по 100 лосѣвъ и такъ: перша серія мѣотитъ въ собѣ лосы отъ 1 до 100, друга отъ 101 до 200 и т. д. Каждый лосъ грае на 28 выграній. Тигненье лосѣвъ назначено на дѣвъ 28 гудня 1886 р. а розпродажъ ихъ розпочалася вже съ днѣмъ 1 л. лютого с. р. Наша редакція одержала такожъ тѣ лосы до розпродажи, хотыи отже зъ П. Т. Публани нашой охѣтѣвъ одинъ або больше такихъ лосѣвъ набути, зволитъ завчасу зголооситися, бо маємо лашъ мале число лосѣвъ, а шансы до выграня суть доошѣ значий. Каждый лосъ, якъ вже згадано, коштує лишъ 1 ар. а. в.

— На послобѣвъ засѣданю вѣдѣчно-сирѣтского фонду касиєръ с. Карачевскій предложивъ грошѣе оправданье за роки 1884 и 1885, котре рѣшено отолоосити друкомъ и розблсати духовенствоу. Для вѣдѣвъ и сирѣтъ призначено замолога за 1885 рокомъ въ квѣтъ 54 ар. и рѣшено розблсати по деканатахъ.

— Рускій народный театръ подѣ дирекцію Биберевича и Гриневецкого переѣздитъ сѣмъ дѣлами зъ Самбора до Сянова, де дастъ во второкъ 9 л. о. м. перше представленьє. Порядкомъ представлень въ Сяновѣ сѣтъ слѣдуючій: во второкъ 9 л. о. м. „Колитня зъ надѣ Полтавы“ въ четвертъ 11 л. о. м. „Властитель гуть“, драма Ю. Онега; въ субѣту 13 л. о. м. „Дѣвчыи зъ Корневиць“, комична опера Плянкега; въ недѣлю 14 л. о. м. „Панѣ молодѣ зъ Босніа“, комична опера Іо. Воробкевича; во второкъ дня 16 л. о. м. „Збѣ ступи на отушѣ“, образъ зъ мѣщаньского житя съ сѣйвами и танцями. Поручаемо горячо нашѣмъ олудий театру рускій публицѣ зъ Сянова и окрестности.

— „Чесна Бесѣда“ у Львовѣ устроено для 20 л. лютого с. р. балъ въ салѣ „Frohshinъ“. Початокъ о 8 год. вечеромъ. Вступий карты, по цѣмъ по 2 ар. отъ оообы а по 3 ар. для родинъ зъ 4 лицъ, можна достати за осклаканьемъ запрошеня въ бюрѣ банку „Славія“ (ул. Гродзичныхъ ч. 1). Кто бы не одержавъ запрошеня, зволитъ тамъ по него зголооситися. Члены „Ческой Бесѣды“ радо повитавють рускихъ гостей на свой вѣе всеодѣй забавѣ и мы можемо только захохотити наишихъ П. Т. Землякѣвъ пѣити въ гошину до Чехѣвъ на балъ дня 20 л. лютого с. р.

— Концертъ въ Стрию. Зъ инициативы Выдѣлу „Руской Бесѣды“ въ Стрию, а головню проф. Івана Вахлянина, котрый по загалъному мѣню доокреотныхъ и мѣоцѣвыхъ Русинѣвъ естъ душею всего руского житя въ сихъ сторѣнахъ, отбулося 2 л. лютого концертъ на дохѣдъ отрылокѣй бурсы, почѣмъ при охѣдѣй музичѣ гуляно до ранку. Сала „ресурсы“ була баткомъ набита, а окромѣ мѣоцѣово доборовыи публики безъ взгляду на народнѣость бачили мы и кѣльканыцѣвъ родинѣвъ свячѣничихъ зъ околѣчъ. Только дооклчача шыахта не взыла участвъ въ олѣднѣй забавѣ. Въ програму концерту входила: Евгеньевска „Рѣдне слово“, „Klezko godzinnychъ polъ“ (того-жь), Воробкевича мѣленьскій квартетъ „Надъ Прутѣмъ“ и олывній хоръ Нѣциньского (зъ Одессо), „Закувала та снѣва зазула“ эъ супроводѣмъ фортепьяну. Молодый нашъ олѣвѣкъ-теноръ Гущалевичъ (ученикъ меотра Высоккого, выбразувавшого Мыштугу) отпѣывавъ съ такыиъ артизмомъ партію тенорову зъ оперы Моисешка „Сгранныи дѣврѣ“ та другу лярничу пѣсню, що олужививъ всѣхъ красныиъ своихъ голосѣмъ. Планистѣ нашъ п. Леонтовичъ отговаръ съ неакою точностю о концертѣ Мшкѣвового и мауруку Шоена, а п. Кунъ на цѣтрѣ съ великою зручностю и чувствѣмъ свое поштури зъ народныхъ рускихъ пѣсѣвъ и аріо зъ Роберта П. Вигъ (баритонъ) отпѣывавъ зъ супроводѣмъ гармоніи аріо Вахлянина, „И я люблюъ колаєъ въ житю“, уступъ зъ оперы „Купало“, а крѣмъ того зъ п. Куръ дуєтъ Рубинштайна. Воѣ продукция подѣ управюю проф. А. Вахлянина выпадае якъ найкрасѣе. Олѣоскамъ не було кѣпца, такъ що дѣлей хоры (Нѣциньскѣво и Воробкевича) треба було повтарятъ, а по вычерчаню програмы додавати новы кусѣи. Публика отрылокѣ, жадна олѣву и музыки, умѣла достойно оцѣнати продукцию концертантѣвъ, а налюбѣвашася рускою пѣоною, пустилася въ олѣхѣй танецъ, котрый розпочато шумною колѣмѣйною. До танцю ставало надъ 80 партъ. Аражане рамы були ип. Левицкій и Клѣсевичъ, а подѣ ихъ энергичную руску команду шлыа олѣхѣи и Полька. Забава була сердечна. Личка подбѣрѣканыхъ красовицъ олѣны не лишъ природною красотю, на яку не такъ легко стати Львовлянамъ, але и невимушеною веселостю. По першихъ танцяхъ всѣ чулоєъ немале члѣнами одной широкои родины, тожъ и забавя шлыа немѣвъ зъ платка такъ, що оправдованѣвъ польскихъ львовскихъ газетъ завдуюгъ вже Стрылямаъ сѣя забавы. Танцѣ тревали до 5 години рано. Въ перестанку засѣданя значна часть гостей до олѣной вечеры, даюи въ честь концертантѣвъ. Политичній рѣчи выключено зъ тоаствѣвъ, тожъ и не дивниця, що и тымъ полемъ заволѣдѣла сердечнѣость. Судячи во оому, Выдѣлъ „Руской Бесѣды“ прибирывъ имѣотро надъ 100 ар. чистого доходу въ користь руской олѣднои маюдежи гимназиаи отрылокѣой. Честь и подяка аражанамъ!

— Апеліаціа розправа въ процесѣ сев. Романовъ-

ского противъ комисара Славинского отбудея дня 9 л. с. м. въ ц. к. судѣ красѣвьмъ карибѣвъ у Львові.

— Збъ Львова пишуѣтъ намъ: Допиєъ зъ Коломѣвъ, умѣщена въ 8 ч. „Дѣла“, пригадала менѣ мою гошину въ лѣтъ сего року въ столѣци Покути. Заходивъ я до тамошной читальни и що-жь тамъ застававъ? Аиѣ жвѣюи душѣ, а на столѣ: олдинъ нумеръ олѣкурного писма „Goniec niedzielny“, олдинъ нумеръ выстрѣванной російской „Газеты Гатсукѣ“, Богъ знае колѣшній, и олдинъ давній нумеръ „Вѣтъѣвщинѣ“. И олѣола розпытувавъ людеѣвъ, яка тому причина, що читальня въ такѣмъ ушадку, и дошѣдывъ отъ що: интеллигенція говорила, що йи маркетно бути разомъ эъ мѣщанами, а мѣщане знаютъ, що ииѣ маркетно бути разомъ съ интеллигенцією... Менѣ же здавалося, що аиѣ олдинѣмъ, аиѣ другимъ не повинно бути „маркетно“, де иде о илдержуванье житя руского.

— Зъ Стрию пишуѣтъ намъ: Въ Стрию на почтѣ и по графичныхъ така Польща, шо и за тысячѣ не достанешъ руского блянѣту, руской карты корреспондентіиою. Урядникъ почтовый жаданье рускихъ друкарѣвъ игноруетъ; въ олѣдѣй графичѣвѣ еврей сънаомѣшкусѣя и каже, шо туть „Польска“, въ другой звиняея, шо на почтѣ не може достати. Прошу олѣлу Редакцію звернутъ на сѣй фактъ увагу п. к. Дирекціи почтѣ. (Прим. Редакціи.) Словиячи волю Ви. дошоователя, мы ще отъ себе радимо П. Т. Русинамъ Стрылкамъ, шо бы внесли письменну жалѣбу до Дирекціи почтовою, заосмотрену бѣдай кѣлькама подшооваи покрявдженыхъ на своѣй правѣ Русинѣвъ.)

— Зъ Щирца доносить намъ, шо тамъ зайшли якѣсь непорозумѣи мѣжъ мѣщанами а рускимъ парохѣмъ, въ наслѣдокъ чего кѣльканадцѣтѣ го-оцѣдарѣвъ въ прилѣченного села Отрѣвь наміраи перейти на латиньскій обрядъ. Выжидаючи автентичного пошлѣния сего справы, маємо надѣю, шо при улугучивости зъ олѣхъ сторѣвъ справа тая якъ найкорше полагодитѣя и осклченитѣя безъ шыды для руской церкви и народности.

— П. Людвикъ Вербицкій, директоръ зѣлѣзнѣвъ черновецкой и выдаєвъ олѣвно-зѣвѣтнхъ вздрѣвъвѣвъ промѣлоу домашнего на Русѣ, державъ дня 27 сѣчня с. р. въ салѣ ратушевѣй у Львовѣ дѣлѣ займающей и стараню и основно олѣроблѣеній отчѣтъ „О могилѣ хъ и курганахъ на Русѣ“. Отчѣтъ свой розпочавъ прелегентѣвъ говорячи о чести, отдаванѣй помѣршимъ въ давній Руси и въ Славянщанѣ въ загальѣ, о паєнню трупѣвъ и перехованю ихъ понѣду. До сего наязавъ олѣвъ почетокъ и значенье слышяи могилъ ико нагрѣбныхъ курганѣвъ, въ котрыхъ знаходжено олѣпола урны, пошельницѣвъ и приклады зъ трѣхъ рѣзныхъ періодѣвъ, камѣняного, бронзового и зѣлѣзного. Прелегентъ звернувъ олѣбавшю увагу на цѣлыи рядъ курганѣвъ и могилъ, що тагнѣе мажѣе непорочныиъ тягомъ и олѣтъ дѣлѣра ажъ по Львовѣ. Мѣжъ тыми могилами и курганами знаходѣтъ прелегентъ шо до почату ихъ три роды: олдинъ оуѣт могилами олѣгыихъ рускихъ лярѣрѣвъ, другій оуѣт могилами пограничными, зъ котрыхъ черезъ запаленые олѣгѣвъ дѣлано знакѣ о нашадахъ татарскихъ, а третій могила, звычяно большѣй, омылаи самѣй Татарѣ, шо бы при олѣдуючихъ нападѣхъ ориентуватисъ покла нихъ. Въ олѣнціи згадавъ прелегентъ про могила „Перелѣтѣха“ въ окрестности Кієва и показавъ прѣсутныиъ фотографіи дѣлѣкахъ могила и курганѣвъ. Серіозній и олвоной отчѣтъ п. Людвика Варбачкого на олѣи руской народной шутики заслужуюгъ на щирѣ и вѣдично узнанье зъ сторѣны руского загалу.

— Вп. пп. Соеіа и дѣръ Мейнтѣвъ Бучинскій зъ Станиславова зѣолѣла ласкавоу причлчнтѣюиъ квѣтоу 2 ар. до внугрѣшного уряджениа читальни въ Сварчецѣвъ, за що Выдѣлъ окладѣе Ииѣ сердечную подяку. — Отъ Выдѣлу читальни.

— Въ конкурсъ залладу кредитного и заставничого отбулѣся 4 с. м. зборы вѣратѣлѣвъ. Вѣратѣлѣвъ выбраи кураторомъ масы авд. д-ра Помановского съ оуботничією авд. д-ра Малаховского. До выдѣлу вѣратѣлѣвъ выбраи: д-ръ Л. Гаевскій, о. д-ръ І. Делькевичъ (котрый має претенсію на 2000 ар.), Вол. Чарниомскій, І. Грельникѣй и І. Рыбѣтничій а заотуничками выдѣлу: Кар. Сухаровскій и И. Петровскій. — Часть зголоосувати претенсію до масы клѣчатѣ 20 л. марта с. р. Лквендіація олѣлуєъ дѣя 13 л. цѣвѣта с. р. слѣдуючого тиждня можна буде вже выкупляти застави.

— Въ Равѣ рускій засновує кн. Адамъ Сабѣга монастырѣвъ Доминиканскѣвъ, котрый має удѣржувати жѣнскую школу.

— На лицитациѣ выотавляѣтъ оуѣтъ олѣружничъ въ Тернополи олѣловину маєтку земского Березѣвца велика, власнѣость Вацѣвъ зъ гр. Дѣдушничихъ Корытовскои а то на заслокоєнне претенсіи Гал. Банку гизотечного въ сумѣ 180.000 ар.

— Въ справѣ доносъ въ новинахъ „Дѣла“ въ ч. 141 зъ 1885 р. о лязцѣ выкладѣоьвъ въ школахъ въ Ходѣковѣ мальѣвъ и въ Бѣркахъ мальѣвъ одержала мы зъ олѣхъ мѣоцѣ опрѣоованя: отъ п. Николаѣ Стеткевича, управителя школы въ Ходѣковѣ мальѣвъ, и отъ вѣдѣ. Юліана Стеткевича, прѣлоблѣателя ради школьной въ Бѣркахъ мальѣвъ. П. Нак. Стеткевичъ перечѣтъ загаломъ воѣ замѣты дошоователя „Очевѣдца“ и заявляе, шо въ школѣ въ Ходѣковѣ мальѣвъ, языкъ рускій не на панєри, але въ самомъ дѣла естъ выкладѣоьмъ; наука розпочинаєоъ не отъ польского а отъ руского языка; такъ само и нашѣ предметы въ другихъ олѣдѣлахъ. Молодыиъ учителемъ въ той школѣ естъ п. Дамъ Роздольскій. П. Нак. Стеткевичъ взымаєе дальше „Очевѣдца“, шо бы лично переконаєов о томъ, а коли не може, нехай по-

Курсъ зббжа зъ дна 5 л. лютото 1886.

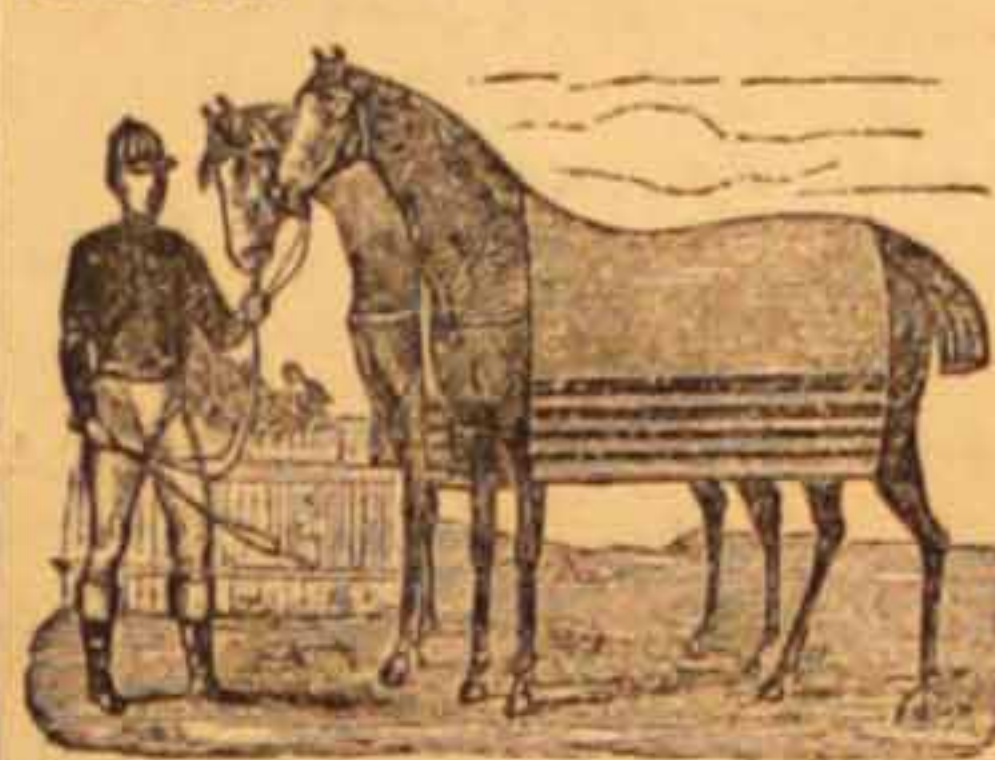
Table showing exchange rates for various goods like wheat, flour, and oil across different regions like Lviv, Ternopol, and Odessa.

Щобы выступити противъ всякой обману аносового сполучилися межнародне Товариство Експортное и Товарава Спблка Викторія, щобы розсылати всякій товаръ гумови, запавсъ, диваны, шовкови покрывала, обрусы и дерги на конѣ черезъ своего генерального заступника, пана Беренфельда, такожъ и высокоповажаными отбирателями приватнымъ по стальнымъ цѣнахъ фабричныхъ за попереднымъ присланнымъ готовки зельницью або за посѣдилатою почтовою.

Диванчики Викторія, съ взорами звѣрять або цвѣтѣть зр. 280, Викторія обрусы съ френдалями, найновѣйшій взоры зр. 220 и 340. Викторія покрывала на дѣжка зр. 320 и 420. Гарнитуръ гобеліновій два одѣяла и одинъ обрусы зр. 775. Гарнитуръ Викторія, такожъ 2 одѣяла и 1 обрусы зр. 750 и 10. — Заслони Викторія, складаються зъ 2 довгихъ крыль съ бордюрами, одною драперією съ двумя подѣржками, съ френдалями. Цѣна бжно зр. 350, 450. Правдний пуходнй обрусы шепильові, зр. 5— и 7—. Смирненскій портіры шепильові, новѣсть до заслонтъ за штучу зр. 9—, тунетанскій взорець зр. 4—. — Правдний заслони Мекка зр. 650 и 850. Коцы на постѣль для службы зр. 250 и 3—. Фланельові одѣяла зр. 5— и 6— Одѣяла каширові въ всѣхъ барвахъ, сшиті найліпшимъ шифономъ за штучу зр. 460. Нормальнй одѣяла пѣли системы проф. Герера, зр. 13—. Милнскій шовковій одѣяла здорова для особѣ недужкихъ, шовкѣ буретовий зр. 325, найтяжшою дубль якості зр. 630. Стебновій одѣяла Викторія въ шовковому атласу всякой барвы, 118 см. ширикой 190 см довгій зр. 850. При замовленіи заслонтъ, обрусовѣ и одѣяль просимо о подањє пожеланой барвы.

Конкуренція обманѣ коньскими дергами.

Фабрика дергъ Викторія предлагає на переборѣ обманчивой конкуренції величезнй, широкій и дуже грубій не до зництва дерги Викторія съ 6 пестрыми пасаками модными за штучу лишь по зр. 140. Таки самы 190 см. довгій и 130 см. ширикой зр. 160, найтяжшою якості дубль зр. 190. Ты дерги можна такожъ уживати замѣсть коцѣвъ на постѣль.

П. Т. Панамъ властителямъ коней поручаємо нашъ спеціальній виробѣ фаянсовыхъ дергъ Викторія съ зовсѣмъ ясновитымъ тломъ и съ осми пестрыми бордюрами въ паски за штучу зр. 260, найтяжшою якості зр. 350.

Спеціальность въ правднии англискіихъ дергахъ до подорожи съ правдннми имитациєю тигрисовой кожи, можна уживати такожъ на возы и санѣ, цѣна за штучу зр. 850 и зр. 950. Правдний англ. паеды зр. 475 и 550, найліпша сорта зр. 750.

Великій виборѣ диванѣвъ, одѣяль, обрусовѣ и дергъ. Цѣники на жаданѣ даромъ и франко.

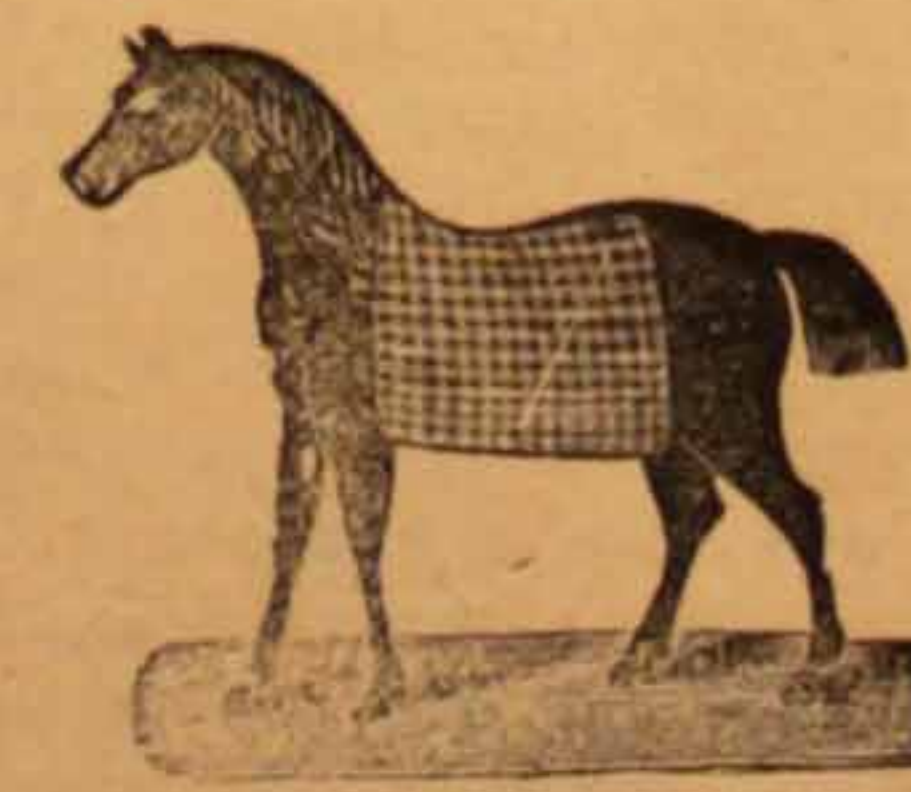
Звертаю покорино увагу монхъ высокоповажаныхъ П. Т. отбирателѣвъ, що маю выключне заступство нововынайденныхъ американскихъ научуновыхъ плащѣвъ отъ дощъ для дамъ и мужчинъ. Можна ихъ уживати на одинъ бѣкъ або оборотники и порошники а на другій бѣкъ кавчуковий отъ дощу. Ты плащѣ суть такъ малі и можна ихъ такъ тонко зложити, що можна ихъ вытѣдно сховати до кишенѣ. Чи то въ подорожи чи въ мѣстѣ нема красной ношѣ. Цѣна за штучу лишь зр. 750. При замовленіи плащѣвъ просимо о подањє довгостві, позавши отъ конѣвъ въ долину.

Замовленя треба высылати до генеральной агентуры Export- und Victoria-Waaren-Compagnie E. M. Bernfeld, Wien, I., Salzgras 3.

Агентуры филиалній: Парижъ, Лондонъ, Берлинъ, Нью-Йоркъ, Петербургъ и Константинополь. 1561 3—?

Заявленье!

Черезъ интервенцію цѣс. кор. австро-угорского посла въ Вѣлградѣ застановлено сербеко-болгарску войну и я змушений мой въ цѣляхъ военныхъ въ великой масѣ награмадженнй складѣ.

Дергъ на конѣ

зъ тревалон и густо тканон, а при томѣ и съ воиною мѣшанон а для того и на одѣяла догбднои матеріи, 185 см. довжины а 115 см. ширины продавати за всяку цѣну и розсылаю

1 штучу

по зр. 1.55 за послѣплатою

Дерги для фіакровѣ.

съ ясновитымъ тломъ и черными краями 180 см. довгій а 115 см. ширикой за штучу зр. 250, якъ довго выстаетъ запасъ.

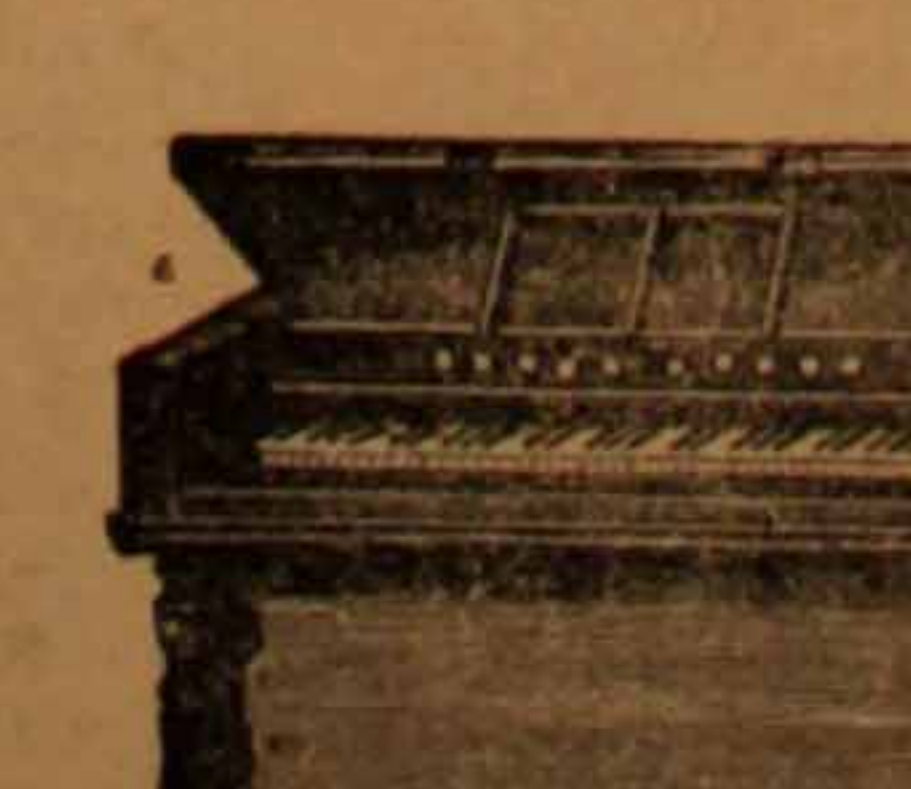
Що негодные, пріймаєся назадъ безъ трудности.

Листы прошу адресувати до Orient-Export-Bureau, Wien, Favoriten.

Свѣдоцтво! До свѣтл. Бюра експортного на всхѣдъ!

Прійлѣтъ намъ отворотино почтою ще 36 штучъ тыхъ дергъ, якы мы вже одержали за послѣплатою на зельници Пуста Зичдорфъ, Голендерске товариство господарске.

Телеграма! Orient-Export-Bureau! Прійлѣтъ менѣ заразъ знову 14 штучъ дергъ, якы я вже одержавъ. Графъ Алоий Нугу Аропу. 1568 3—3

ОПОВѢЩЕНЬЕ.

Понеже знаю, що высокоповажаній отцѣ духовній уряджують при церквахъ хоры, прото поручаю мою ФАБРИКУ ГАРМОНИОМЪ (або ФИСГАРМОНИОМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ.

Высокоповажаній п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до руской гимназійи въ Львовѣ инструментъ моего výroбу и може дати высокоповажаными Отцямъ Духовнымъ о томѣ дуже пожиточный инструментъ найліпшу информацию. Цѣна тыхъ инструментовѣвъ отъ 70 зр. а. в. и выше. Дасъ такожъ на раты. 1872 46—? Съ поважаньемъ

ЮАНЪ СЛИВНЬСКІЙ.

властитель первой въ Галичій фабрики органдѣ и моніомъ у Львовѣ, ул. Хоруцна ч. 9.

информуся у Воч. оо. Чировокого и Пховокого и п. Товарицкокого, суди въ Глиннахъ, котра въ школі були и все бачили. Що до побиною „нау-оуоісѣі wzogowу“, то той титулъ и. Ник. Стеткевичъ дѣтатъ отъ Выс. намѣстництва зъ 16 пѣдлофта 1864 р. въ декретѣ похваляющій — не за выкладовой языкъ польскій, а за тяжкую и шкуру працу, одѣнену пѣдчасъ инспекціи иноектора краевого бл. п. Кульчацкокого и Воч. о. дек. Фортуну, тогдѣшного надзырателя школъ въ повѣтѣ золочѣвскіомъ. — Воч. Юліявъ Стеткевичъ, предѣдатель мѣсцевой рады шк. въ Боркахъ малыхъ признає, що дѣйотно въ тамошней школі „такъ въ актахъ, якы и на дѣлѣ есть выкладовой языкъ польскій, одобренній краевою радою шк. при попередній предѣдателью и членахъ мѣсцевой рады шк. и рады громадской“; дальше признає, що „учитель держитсѣ и муситъ держатисѣ, отвѣтно уставодавотву школьному, того языка, який попередъ уже бувъ и есть“, — однакожь заявляє, що „учитель, яко чѣотний Русинъ, не лашає выклату для рускихъ дѣтѣ матерного языка для лучшого пониманя.“ Дальше Воч. Юл. Стеткевичъ запитує: „Чи очевидецъ злосливого пера не вѣдає, що теперѣшний предѣдатель не есть въ силѣ уставодавотво школьное що-до выкладового языка пѣблиа бажаня очевидца самохѣтъ змѣнати? 2-4. Наконєць мусимо и то пѣднести, що Ви. авторы обохъ опростованъ добавочтвъ въ дописѣ „Очевидца“ злу волю, чернене, и т. п. — Умѣщачюа съ охотою повѣшай опростованя, бо мы нѣколи не бажаме того, щобъ хто небудъ бувъ покривжоннй на чѣсти, мусимо лишь тую що до опростованя Воч. Юліяна Стеткевичя зрѣбити увагу, що языкъ выкладовой вѣльно змѣннити тому, хто удержує школу. И коли мы бачимо, що Полляки, якъ тольдоже до добрутога до вышву, заразъ въ того корпотають, такъ и обовязкомъ Русинѣвъ повинно бути, сейчасъ, якъ тольдоже можна, перевести змѣну выкладового языка польского на рускій, бо-жь въ чѣотъ руской громаді повиненъ па-пувати языкъ рускій!

Дрѣбнй вѣсти. У Львовѣ умеръ передѣчера д-ръ М. Тарнавецкій, адвокатъ и долголѣтній предѣдатель Галицкой каesy шадничон. — Цѣсаръ жертвувавъ громадѣ Осташовичѣ, пов. перемышлянского, 50 зр. на оплату довгу, затягнутого при будовѣ школы. — Цѣсарева выѣздитъ вынѣ съ своимъ дворомъ до Мірамаре, де забавить 7 днѣвъ а зъ оттамъ удасться до Будапешту, де стрѣтитсѣ съ цѣсаремъ.

Вѣсти зъ Аепархіи Львовской. Въ пропозицію на Потѣкъ прійнятый о. Іоанъ Величковскій въ Темеровецъ. Митрополита консисторія воставилася до президіи намѣстництва о згоди на каноничну ин-отитуцію для запрезентованыхъ со.: Теофила Петровского на Рыкѣвъ, Теодора Вѣлевича на Вырѣвъ и Даміана Вачинского на Мышковичѣ дек. тернопольского; дальше о удѣленіе додатку особистого для со.: Іоахима Зарицкого зъ Озерянки, Іоана Гургулы зъ Гановець, Іоана Лазаровича зъ Ярчовець, Августина Дольницкого зъ Корсова и Платона Сѣвичского зъ Ивана.

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІИ И АДМИНИСТРАЦИИ

Воч. И. Ч. въ Пѣдьяриковѣ. За 1885 р. ще 4 зр. — Воч. А. Д. въ Полянкахъ. „Господаръ и Промышл.“ переставъ выхадати. — Воч. А. Г. въ Ганьковачкѣ. Грошѣ одержали. Спаси-Богъ. — Вл. 3. П. у Вѣднѣ. Грошѣ отъ великимъ наддаткомъ получили, за що сердечне спаси-Богъ Вамъ! Книжки вы-

шлемо сими днями; при вѣльнѣйшій хвилѣ лютѣ. — Вл. А. Ч. въ Тернѣ. За 1885 р. прійде ще 50 кр. — Вл. А. Ш. въ Олесюу. Вашѣ грошѣ на „Правотара“ и на „оправу“ передали мы п. Лукичевич. — Вл. Лукичъ въ Болеховѣ. Просимо звернатн п. Ш. въ Олесюу переданыи Вамъ отъ него 1 зр. на оправу „Правотара“. — Воч. М. С. въ Волковцахъ. Понеже Вы 13 сѣчня писали о „Дѣло“ само, то 55 кр. дописали мы до предѣлаты „Дѣла“, думаяючи, що не хочете „Библ. и пов.“ Нынѣ вымыслаємо аркушѣ. — Вл. О. А. въ Станиславовѣ. Заплачено до кѣнца 1885. року. — Воч. В. М. въ М. Бога ради, прѣотѣтъ, що ще не пошло; бачите, нема де. Якъ тольдоже стане менше завѣсно, — Ваше на самъ передъ.

До Всеч. Священства!

Маю чѣсть завѣдомити П. Т. Интересованыхъ, що мое сочиненье: „Слова церковныи на воѣ Недѣлѣ“ выйде за мѣсяць изъ печати, и по усовершеннью интродигаторской работы, отошлею почтою замовлене въ кождомъ Деканатѣ члѣсо екземплярѣвъ тогожь сочиненья пѣдъ адресою воч. Урйда деканального. — Цѣна одного екземпляря есть 2 зол. реп. 50 кр. а. в. Дялятого уирашаю покорино воѣхъ П. Т. Субокрябентѣвъ, щобы зволѣли вспомянуу налѣжитѣотѣ субокрящійну якъ на й окорше зложити въ своамъ Урядѣ деканальномъ, въ цѣли улаченія всей належитости въ взглядномъ ц. к. урядѣ почтовою при отобранныи послышки съ замовленнми екземплярями, якъ скоро также пѣдъ адресою воч. Урйда деканального также надѣйде. Розсылаєне бо замовленыхъ въ кождомъ деканатѣ екземплярѣвъ вывменного сочиненья, лишь за посѣдилатою почтовою для выгоды обохъ сторѣнь настунатъ, якъ тѣе уже въ Запрошеннью до субокрящійни зъ Дняня 1885 выражено було. Воч. Декановъ просимъ повторительно дорогою корреспонденціи, щобы збратнємъ субокрящійныхъ грошей, и зложенємъ таковыхъ въ взглядномъ ц. к. Урядѣ почтовою при надосѣбннхъ послышки съ книжками, доскаво занятисѣ зволѣли.

Львовѣ дня 18 (30) Сѣчня 1886. Іоаннъ Величко. Крылошаннѣй Матр. Капитулы.

Банкъ ГИПОТЕЧНЫЙ. Ц. н. уприв. галиц. анційный. купує и продає 1524. всякій вартостнй паперы и монеты по курсѣ дневномѣ. Порученя зъ провинції выконує отворотино почтою безъ провизіи.

Ц. к. придворна лїярня ДЗВОНѠВЪ. П. ГИЛЬЦЕРА въ Винерѣ-Найштадѣ. Гармоничный складъ до прѣстѣль съ снѣлками и голосными дзвѣлочками. Гармоничный складъ до прѣстѣль съ снѣлками и голосными дзвѣлочками. Гармоничный складъ до прѣстѣль съ снѣлками и голосными дзвѣлочками.

Найдешевше руске литературне выданннцтво „Руско-украинська Бібліотека Евгѣнія Олессинцова“ выхадати у Львовѣ почашны отъ 1-го грудня р. 1884. Доси вышло 10 выпусковѣвъ, обнимъ лѣчнхъ сѣдѣуючій литературній матеріалъ: 1. Запорожцѣ, оповѣданіе Івана Немч. я. Левичкокого 10 кр., 2. Сонній мары молодого шятонія оповѣданіе В. Барышского 10 кр., 3-4. Оповѣданіа Олєксы Стороженка (Серія перша) первѣотно 20 кр. по выдученію економискованыхъ частей 10 кр., 5. Prima Vega, поезія Юліи Швалдеръ 10 кр., 6. Оповѣданія Д. Мордовцова 10 кр., 7-10. Юрій Горовенко, повѣсть Краючєнка 40 кр., 11. Въ Карпатахъ, Ів. Почуя Левичкокого, цѣна 10 кр., 12. Галицкій обрааки, Ів. Франка, серія I, цѣна 10 кр., 13. Лїхнй день, Григорія Григоревичя, цѣна 10 кр.

Прізнану загално найлучшу масу до запусканя пѣдлогѣ поручають Гибнеръ и Ганке у Львовѣ. 1519 21—0. Перепродующиымъ даємо отпѣвднй рабаты.

„БЕСТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ“, образокъ зъ галицкого жнтя, написавъ Василь Барышникъ, стор. 356 въ 16-у. Цѣна 80 кр., съ пересылкою 90 кр. Дѣстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставроунгійской.

Еластичный валки. до затыканя шарѣ въ бѣнахъ и дверехъ, найліпше и найдешевше средство забезпеченя отъ протягу, 1547. Гипсѣ, Китѣ до оконѣ поручають Гибнеръ и Ганке у Львовѣ, Рипокъ ч. 38.

Такъ якъ правдннй PAIN-EXPELLER съ котвою. находитсѣ въ атахъ численнхъ роднѣ, то и не потребує рекламы. Ты стрѣчку подаємо лишь въ цѣли, щобы ширннмъ кружкамъ, котры сѣго выпробованого средства домашнього ще не знаютъ, подати о нѣмъ вѣсть. Вытряннй Pain Expeller усуває найуспѣшнѣше головѣть гнхѣ и другій недуги. Болѣ уступаютъ звѣчайно по першѣмъ втертю. Стоить 40 и 70 кр. Найдѣтсѣ майже въ кождой аптецѣ Головной складъ въ аптецѣ пѣдъ золотнымъ лѣвомъ, въ Празѣ и Старѣмъ Мѣстѣ (Altstadt).

Руска исторична Бібліотека. выхадати въ Тернополі неперіодическими (менше больше цѣ двѣ мѣсяцѣ) томаи въ 10—15 лѣстовѣ печатаныхъ. Каждый томъ, що становитъ для себе окрему цѣлѣотѣ, можна предѣплачуати отдѣльно. Передѣлата на одинъ томъ безъ пересылки 1 р. 20 кр., съ пересылкою franco 1 р. 30 кр., — рекомендовано 1 р. 40 кр. На умшєне замовлене могутъ предѣлатники дѣстатѣи что два томы оправнй въ англійское полотно съ золоченымъ вытскомъ за доплатаю до подавнои цѣны 45 кр. на кождѣ два томы. Замовнншій оправнй примѣрникъ, дѣстануть ихъ въ другій половннй лютото. Дальшй замовленя на оправнй примѣрника ще пріімаются. Передѣлачуочій Томъ II. могутъ дѣстати ще вышповншій Томъ I, по цѣнѣ пренумерационной. Предѣлату найлучше пересылати переказомъ пѣдъ адресою: Олександрѣ Барвннскій въ Тернополі.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“ формуляръ для кастъ пожиточныхъ на лѣтъ. „Закономарскон Правдѣ“: 1) Книга кассова, одна лѣбра 40 кр., 2) Книга маску желѣзногого, одна лѣбра 40 кр., 3) Книга маску побаручногого, одна лѣбра 40 кр., 4) Скрепнть, 100 примѣрннкѣвъ 65 кр.

Понеже знаю, что высокоповажаній отцѣ духовній уряджують при церквахъ хоры, прото поручаю мою ФАБРИКУ ГАРМОНИОМЪ (або ФИСГАРМОНИОМЪ) ДО УЧЕНЯ СПѢВУ. Высокоповажаній п. проф. Н. Вахнянинъ купивъ до руской гимназійи въ Львовѣ инструментъ моего výroбу и може дати высокоповажаными Отцямъ Духовнымъ о томѣ дуже пожиточный инструментъ найліпшу информацию. Цѣна тыхъ инструментовѣвъ отъ 70 зр. а. в. и выше. Дасъ такожъ на раты. 1872 46—? Съ поважаньемъ ЮАНЪ СЛИВНЬСКІЙ, властитель первой въ Галичій фабрики органдѣ и моніомъ у Львовѣ, ул. Хоруцна ч. 9.